

„служи още съ пълна енергия на господаря си императора „и поддържа съ млади сили политиката му, и той вѣрва, „че ще може да помогне за възтържествуването на тази „политика и ще бжде още честитъ да види не само България автономна, но и положението на другитѣ християнски народонаселения въ Турция подобро“. Всички се отзоваха съ одобрителенъ шумъ на това младенческо заявление на стария канцлеръ, а българскитѣ делегати станаха та отидоха при него да му стиснатъ отъ близуржката и, дълбоко покъртени, да му изкажатъ дълбоката си признателностъ. Думитѣ, па и самото тукъ присъствие на канцлера разположиха нѣкакъ по-хуморно всички присъствуещи, разговорътъ се съживи сега още повече и взе тонъ нѣкакъ по-фамилиаренъ и по-шеговитъ. По едно врѣме самиятъ канцлеръ прѣдложи отъ фотейласи здравица за българскитѣ делегати и за автономна България въ едно близко бждеще, здравица, посрѣщната отъ всички съ най-горещи благопожелания. Като ставаше дума за едного и друго отъ по-извѣстнитѣ руски политически дѣйци по дневната политика, князь Горчаковъ произнесе името на генералъ Игнатиевъ, руския въ Цариградъ посланникъ, и каза, че въ голѣма частъ той е авторътъ, той е главната пружина (*la cheville ouvrière*) на българския въпросъ, както е билъ развитъ до оназъ минута. Разговорътъ, смѣсенъ така съ сериозностъ и съ шеговитостъ, трая близу до 11 часа, когато пръвъ стана да се оттегли канцлерътъ, а слѣдъ него полека-лека и всички други. На излизане той се обърна пакъ къмъ насъ и ни каза, че безъ друго той ще ни види още веднажъ поне прѣди заминаването ни отъ Петербургъ.

Изпуснахъ да спомена по-горѣ, че него день ние ходихме да посѣтимъ и сѣрбския извънреденъ пратеникъ